

„Moeke”, de schrandere, helderziende vrouw, kende den voogd geen beslissende stem toe; zij geloofde in haren jongen en Chris mocht schilder worden. Zijn gelukster wees hem naar Delft, naar het atelier van Schmidt,

Hoekje uit de Eetkamer.

wiens roem — het was in het jaar 1846 — zijn toppunt had bereikt. Het hart van den zeventienjarigen Bisschop klopte hem hoog in de borst, nu de man, die geëerd en gevierd werd in zijn land en in den vreemde en wiens meesterstukken op duizenden werden geschat, zijn leermeester worden zou.

Och, wel had Schmidt toen kunnen zeggen:

„„Misschien, ja, gewis, is het kind reeds geboren

„„Wien na mij de glans van den roem zal behooren.””

De werken die met duizenden werden betaald, werden na weinig jaren slechts zoo vele honderden waard [geschat — en daar beneden, en de roem van Schmidt zou overgaan op den Frieschen jongeling, die schuchter, zonder eigenwaan, hoog opziende tot zijn grooten Meester, diens huis betrad.

De élèves van Schmidt, aan wie Bisschop in het atelier (waarvan de wanden nog beschilderd waren door de leerlingen van Miereveld) werd voor-